

Το φως της καλοκαιρινής νύχτας (π. Ανδρέας Αγαθοκλέους)

/ [Πεμπτούσία](#)

Ενατενίζοντας τον καλοκαιρινό ουρανό, κυρίως εκτός πόλεως όπου τα καυσαέρια και τα πολλά φώτα δεν καλύπτουν τη θέα των άστρων, βιώνουμε αφενός το μεγαλείο του Δημιουργού και αφετέρου τη μικρότητα του εαυτού μας. Μια μικρότητα όμως που δεν διαλύει το πρόσωπο, όταν ο Δημιουργός τού σύμπαντος κόσμου μάς είναι «οικείος και φίλος», καθώς ο ίδιος θέλει να θεωρεί όσους μετανοούν κι όσους αγωνίζονται να ζουν όπως Εκείνος μάς είπε να ζούμε.

Όλοι μας, λίγο ή πολύ, συχνά ή αραιά, περνούμε την πίεση των ποικίλων προβλημάτων. Θεωρούμε πως είναι τα πιο σημαντικά και τα πιο βασανιστικά, έτσι ώστε να χάνεται η γη κάτω από τα πόδια μας. Νομίζω πως είναι η ώρα να ενατενίσουμε τον έναστρο ουρανό και να τον συγκρίνουμε με τη γη μας, με τη χώρα μας, με τον τόπο που μένουμε, με την ύπαρξή μας και τα όποια προβλήματα μάς ταλαιπωρούν. Δεν θα καταλήξουμε στο να τα θεωρήσουμε τόσο μικρά; Δε θα νιώσουμε πως αναπνέουμε και πως μπορούν όλα ν' αντιμετωπιστούν;

Το καλοκαίρι, όσο και να μας δυσκολεύει με την αφόρητη ζέστη του, έχει φοβερές δυνατότητες χαλάρωσης, ξεκούρασης, ανανέωσης. Η επικοινωνία μας με τη φύση, είτε στο βουνό ή στη θάλασσα, είτε τη νύχτα μπροστά από την απεραντοσύνη του ουρανού με τη μαγευτική θέα των αναρίθμητων άστρων, μπορεί να γίνει αφετηρία για νέα ζωή πιο ανθρώπινη, πιο απλή, πιο προσευχητική.

Κι ακόμα, η ησυχία της καλοκαιρινής νύχτας μπορεί να γίνει ευκαιρία για τη θέα του μέσα μας κόσμου, που χάθηκε μέσα στα τρεχάματα και στις μέριμνες του βίου τούτου, γι' αυτό και χάσαμε την ομορφιά της ζωής και του εαυτού μας. Γιατί η ησυχία είναι η θύρα που μας οδηγεί στην άλλη γνώση, όπου αποκαλύπτεται ο Θεός μας και γνωρίζουμε τον πλησίον μας «εν ετέρα μορφή».

Όποιος πέρασε τη νύχτα των παθών, της άγνοιας και της απουσίας του Θεού, εκείνος μπορεί να εννοήσει το Φως που μπορεί να αναδυθεί μέσα από την ησυχία της καλοκαιρινής νύχτας, καθώς με την ενδοσκόπηση και την αυτογνωσία θα δει, χωρίς ίχνος δικαιολογίας, το σκοτάδι που κρύβει και θα ζητήσει το Χριστό ως Φως.

Τότε, θα κατανοήσει το λεγόμενο στον Αναστάσιμο κανόνα «νυν πάντα πεπλήρωται φωτός, ουρανός τε και γη και τα καταχθόνια».

Τότε, θα καταλάβει τη σημασία της αγρυπνίας των μοναχών και θ' αγρυπνήσει κι αυτός, στο μέτρο των δυνατοτήτων του, για να καθαρίσει ο νους από τις μέριμνες και να δει τα αθέατα.

Τότε, θα νιώσει στην καρδιά του την παρουσία του Χριστού και την αγάπη Του και

θ' αρχίσει κι αυτός να Τον αγαπά και να Τον πιστεύει και θα πάρει η ζωή του νοήμα.